

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

SPRENDIMAS

DĖL S. P. SP. Z O. O. 2016-07-04 SKUNDO

2016 m. spalio 13 d. Nr. S-223 (7-137/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovui
mokesčių administratoriaus atstovui nedalyvaujant

Jūratei Dalmantaitei
R. P.

2016-09-14 posėdyje išnagrinėjusi *S. P. Sp. z o. o.* (toliau – Pareiškėja) 2016-07-04 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-06-16 sprendimo Nr. 69-73, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-06-16 sprendimu Nr. 69-73 patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) 2016-05-06 sprendimą Nr. (29.3.6)-460-1092, kuriuo Pareiškėjai atsisakyta grąžinti 2014-01-01–2014-12-31 laikotarpiu Lietuvos Respublikoje sumokėtą 99804,05 Lt (28905,25 Eur) pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM).

Inspekcija priimdama ginčijamą sprendimą vadovavosi Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 117 straipsnio 1 dalies 2 punkto nuostatomis, nurodydama, jog Pareiškėja šalies teritorijoje vykdė veiklą, kuri pagal šį įstatymą yra PVM objektas.

Inspekcija pažymėjo, jog PVMĮ 117 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatyta, jog užsienio apmokestinamasis asmuo turi teisę pateikti prašymą grąžinti jam Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM tik tuo atveju, jeigu jis tuo laikotarpiu, kuriuo sumokėtą PVM prašo grąžinti, nevykdė šalies teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal šį įstatymą yra PVM objektas, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip.

Inspekcija nurodė, kad Pareiškėja, kaip prekių pardavėja, siekdama skatinti pardavimus, sukūrė lojalumo programą savo klientams: klientai perka Pareiškėjos prekes ir pateikia atitinkamus dokumentus programos administratoriui (UAB „G1“), už kuriuos programos administratorius klientams skiria taškus. Už surinktus taškus klientai gali pasirinkti dovaną / apdovanojimą iš atitinkamo katalogo. Pavyzdžiui, iš byloje esančių duomenų matyti, jog **A. M.** kaip prizus gavo guminius batus darbui miške, daugiafunkcinį įrenginį, siurblių, kurių vertė 1085,92 Lt; **A. V.** kaip prizus gavo planšetę, virtuvines svarstykles, įrankių rinkinį, kurių vertė 2289 Lt, **Š. P.** kaip prizą gavo daugiafunkcinį įrenginį „Samsung“, kurio vertė 272,73 Lt, **K. K.** kaip prizą gavo nešiojamą grūdų

drėgmės matuoklį DRAMINSKI, kurio vertė 1442,68 Lt, ir kt. Pareiškėja prašo gražinti jai Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM minėtoms dovanoms / apdovanojimams įsigyti, kurias jai išrašė programos administratorius už programos administravimą ir suteiktą dovaną.

Inspekcija atkreipė dėmesį, jog pagal PVMĮ 5 straipsnio 1 dalį prekių tiekimu už atlygį šiame įstatyme laikomas ir prekių suvartojimas PVM mokėtojo privatiems poreikiams tenkinti, kaip jis apibrėžtas šio straipsnio 2 dalyje. To paties straipsnio 2 dalyje yra numatyta, jog, jeigu šiame straipsnyje nenumatyta kitaip, laikoma, kad prekė buvo PVM mokėtojo suvartota privatiems poreikiams tenkinti, jeigu PVM mokėtojo disponuojama prekė, kurios (o jeigu prekė pasigaminta, – jai pasigaminti sunaudotų kitų prekių ir (arba) paslaugų) pirkimo ir (arba) importo PVM ar jo dalis buvo PVM mokėtojo įtraukta į PVM atskaitą perduodama neatlygintinai, o asmuo, kuriam prekė perduota, arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti ta preke kaip jos savininkas (5 straipsnio 2 dalies 1 punktą). PVMĮ 5 straipsnio 4 dalyje yra numatyta, jog neatsižvelgiant į šio straipsnio 2 dalies nuostatas, prekių suvartojimu PVM mokėtojo privatiems poreikiams tenkinti nelaikomas jų perdavimas ar sunaudojimas, kai jos perduodamos arba sunaudojamos kaip nedidelės vertės dovanos (reklamai, reprezentacijai, labdarai ir (arba) paramai). Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos įgaliota institucija nustato šios dalies nuostatų taikymo sąlygas ir apribojimus, įskaitant prekių, kurios perduodamos ar sunaudojamos šioje dalyje nustatytais tikslais, vertės apribojimus.

Sprendime akcentuota, jog Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-06-12 nutarime Nr. 861 „Dėl Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo įgyvendinimo“ nurodytos PVMĮ 5 straipsnio 4 dalies taikymo sąlygos ir apribojimai, kokiais atvejais ir kokios vertės neatlygintinai perduotos prekės laikomos perduotomis ar sunaudotomis kaip nedidelės vertės dovanos. Minėto nutarimo 3 dalies 3.3 punkte nurodyta, kad konkrečiam pirkėjui (klientui) neatlygintinai perduotų prekių apmokestinamoji vertė negali būti didesnė kaip 5 proc. to pirkėjo (kliento) įsigytos PVM mokėtojo tiekiamos prekės ar teikiamos paslaugos apmokestinamosios vertės ir bet kuriuo atveju negali būti didesnė kaip 15 eurų.

Nagrinėjamu atveju nustatyta, kad programos administratoriaus UAB „G1“ klientams perduotų prekių, atitinkamai ir Pareiškėjai išrašytų PVM sąskaitose faktūrose išskirtų prekių vertė viršijo 15 eurų (pavyzdžiui: 2014-01-31 sąskaita GAU14042; 2014-09-26 sąskaita GAU14426 ir kt.).

Inspekcija, atsakydama į Pareiškėjos motyvus, kad prašymas gražinti užsienio asmens sumokėtą PVM neturėtų būti faktiškai prilyginamas pasinaudotai PVM atskaitai ir jos atžvilgiu negali būti taikomos PVMĮ 5 straipsnio nuostatų sąlygos, pažymėjo, kad nagrinėjamu atveju negalima daryti takoskyros tarp Lietuvos Respublikos apmokestinamojo asmens ir užsienio apmokestinamojo asmens vykdytos veiklos ir prekių suvartojimo PVM mokėtojo privatiems poreikiams tenkinti sąlygų vertinimo. Užsienio apmokestinamojo asmens pateiktas prašymas gražinti Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM be kita ko privalo atitikti ir PVMĮ 117 straipsnio 1 dalies 2 punktą, t. y. Pareiškėja turėtų nevykdyti Lietuvos Respublikoje jokios veiklos, kuri pagal šį įstatymą yra PVM objektas. Pagal šio įstatymo 3 straipsnį PVM objektas Lietuvos Respublikoje yra prekių tiekimas už atlygį. Vadovaujantis PVMĮ 5 straipsniu prekių tiekimu už atlygį laikomas ir prekių suvartojimas PVM mokėtojo privatiems poreikiams tenkinti. Dėl šios priežasties skundžiamame sprendime konstatuota, kad Pareiškėja vykde veiklą, kuri yra PVM objektas, todėl PVM Pareiškėjai negali būti gražintas.

Pareiškėja su ginčijamu Inspekcijos sprendimu nesutinka ir 2016-07-04 skunde nurodo, kad Pareiškėja yra įsikūrusi Lenkijos teritorijoje ir iš Lenkijos tiesiogiai tiekia prekes į Lietuvą. Pareiškėja turi atstovybę Lietuvoje, tačiau atstovybė nevykdo jokios ekonominės veiklos, atlieka tik reprezentacines funkcijas Lietuvos PVM mokėtojams, t. y. taiko PVM 0 proc. tarifą ir tokia veikla nėra PVM objektas Lietuvoje.

Pareiškėja perka prekes Lietuvoje, kurias nemokamai išdalina Lietuvos gyventojams. Pareiškėjos vertinimu, tam, kad pagal PVMĮ 5 straipsnį atsirastų privatūs poreikiai ir būtų galima traktuoti, kad Pareiškėja vykdo ekonominę veiklą, Pareiškėja turėtų naudotis PVM atskaita. Pareiškėja nesutinka su mokesčių administratoriaus sprendimu PVM gražinimo reglamentavimą prilyginti PVM atskaitos reglamentavimui. PVM gražinimas pagal prašymą, Pareiškėjos vertinimu, nėra tolygus faktiniam naudojimuisi PVM atskaita. Taigi, Pareiškėjos veikla negali būti prilyginama

Lietuvoje registruotiems PVM mokėtojams, kurie pirkimo PVM į PVM atskaitą įtraukia iš karto (tą patį mėnesį) ir turi teisę tai daryti neprašydami mokesčių administratoriaus leidimo, o PVM grąžinimo kitoje valstybėje registruotam mokesčių mokėtojui procedūra įtvirtina kreipimąsi dėl mokesčių administratoriaus leidimo susigrąžinti sumokėtą PVM.

Pareiškėja sutinka ir neginčija mokesčių administratoriaus sprendimo negrąžinti pirkimo PVM (pasinaudoti PVM atskaita) nuo nemokamai Lietuvos gyventojams išdalintų prekių ir su jų išdaliniu susijusių paslaugų, nes nuo tokių dovanų grąžinus pirkimo PVM atsirastų privatiems poreikiai, t. y. veikla, pripažintina PVM objektu Lietuvoje (tą Pareiškėja nurodė ir skunde Inspekcijai bei Komisijos posėdžio metu). Pareiškėja sutinka, kad atsiradus privatiems poreikiams Pareiškėjai tektų pareiga registruotis PVM mokėtoja Lietuvoje ir pirkimo PVM susigrąžinti per PVM atskaitą.

Pareiškėja pabrėžia, jog ginčija Vilniaus AVMI sprendimą negrąžinti pirkimo PVM už likusias paslaugas, kurios buvo įsigytos Lietuvoje ir reikalingos įmonės veiklai. Tokios paslaugos yra: kuras, apgyvendinimas, reprezentacija ir t. t. Pareiškėjos nuomone, Vilniaus AVMI atsisakius grąžinti (leisti įtraukti į PVM atskaitą) PVM už Lietuvoje įsigytas prekes ir su jų išdaliniu susijusias paslaugas, prekių suvartojimas privatiems poreikiams tenkinti neatsiranda. Tai reiškia, kad PVM apmokestinama veikla (kurios pajamos yra PVM objektas) Lietuvoje nėra vykdoma. Todėl Pareiškėja kaip užsienio įmonė turi teisę susigrąžinti likusią dalį pirkimo PVM nuo prekių ir paslaugų, susijusių su jos veikla.

Vadovaujantis tuo, kas išdėstyta, prašoma iš naujo išnagrinėti Pareiškėjos prašymą ir grąžinti dalį PVM, sumokėto Lietuvoje vadovaujantis ES direktyva 2008/9/EB.

Pareiškėja Komisijai pateikė 2016-09-14 skundo patikslinimą, kuriame pabrėžė, kad Pareiškėjos siekiama susigrąžinti PVM dalis yra 77722 Lt (visa mokesčių administratoriaus netenkinto prašymo suma buvo 99804 Lt).

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, jog Pareiškėjos skundas tenkintinas iš dalies, ginčijamas Inspekcijos 2016-06-16 sprendimas Nr. 69-73 naikintinas, Inspekcijai pavestina Pareiškėjos skundą dėl 77722 Lt nagrinėti iš naujo.

PVMĮ 117 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatyta, jog užsienio apmokestinamasis asmuo turi teisę pateikti prašymą grąžinti jam Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM tik tuo atveju, jeigu jis tuo laikotarpiu, kuriuo sumokėtą PVM prašo grąžinti, nevykdė šalies teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal šį įstatymą yra PVM objektas, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip.

Inspekcija ginčijamame sprendime nurodo, kad Pareiškėjos vykdoma veikla atitinka PVM 3 straipsnio 1 dalyje įvardintas PVM objektui taikomas sąlygas, t. y. Pareiškėja vykdo ekonominę veiklą, tiekdamą prekes už atlygį Lietuvos teritorijoje.

Inspekcija pažymėjo, kad Pareiškėja, kaip prekių pardavėja, siekdama skatinti pardavimus, sukūrė lojalumo programą savo klientams: klientai perka Pareiškėjos prekes ir pateikia atitinkamus dokumentus programos administratoriui (UAB „G1“), už kuriuos programos administratorius klientams skiria taškus. Už surinktus taškus klientai gali pasirinkti dovaną / apdovanojimą iš atitinkamo katalogo. Iš bylos medžiagos matyti, kad UAB „G1“ už klientams dovanotas prekes Pareiškėjai išrašė PVM sąskaitas faktūras, patvirtinančias klientams dovanojamų prekių pardavimą Pareiškėjai.

Pagal PVMĮ 5 straipsnio 1 dalį prekių tiekimu už atlygį laikomas ir prekių suvartojimas PVM mokėtojo privatiems poreikiams tenkinti, kaip jis apibrėžtas šio straipsnio 2 dalyje. Pagal PVMĮ 5 straipsnio 2 dalį laikoma, kad prekė buvo PVM mokėtojo suvartota privatiems poreikiams tenkinti, jeigu PVM mokėtojo disponuojama prekė, kurios pirkimo PVM ar jo dalis buvo PVM mokėtojo įtraukta į PVM atskaitą perduodama neatlygintinai, o asmuo, kuriam prekė perduota, arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti ta preke kaip jos savininkas (5 straipsnio 2 dalies 1 punktas).

Pareiškėja nurodo PVM apmokestinamos veiklos, kaip ji suprantama pagal PVMĮ 3 straipsnį, Lietuvoje nevykdanti – Lietuvoje pati Pareiškėja prekių netiekia, siekiama tik reprezentuoti bendrovės veiklą, skatinti pardavimus. Skunde nurodoma, kad Pareiškėja atsisako prašymo dalies grąžinti iš Lietuvos biudžeto PVM pagal UAB „G1“ PVM sąskaitas faktūras, kas reiškia, kad šiose PVM

sąskaitose faktūrose išskirtą PVM Pareiškėja sumokėjo UAB „G1“, tačiau nepasinaudos nei šio PVM įtraukimu į PVM atskaitą, nei jį susigrąžins kitu būdu.

Kaip jau minėta, PVMĮ 5 straipsnio 2 dalyje apibrėžiamas prekės suvartojimas privatiems poreikiams tenkinti, kuris priskirtinas PVM prekių tiekimui už atlygį, t. y. PVM objektui. Šioje normoje yra keliamos kelios sąlygos prekių suvartojimo privatiems poreikiams turiniui: a) asmuo turi disponuoti preke, b) šios prekės PVM turi būti įtrauktas į PVM atskaitą, c) prekė turi būti perduodama kitam asmeniui neatlygintinai, d) asmuo, kuriam prekė perduodama, įgyja teisę disponuoti ta preke kaip jos savininkas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėja prekes įsigijo iš Lietuvos PVM mokėtojo, jas perdavė kitiems asmenims neatlygintinai ir šie asmenys įgijo teisę disponuoti prekėmis kaip savininkai. Tačiau, Komisijos vertinimu, spręstinas klausimas, ar Pareiškėja savo veiksmais įtraukė prekių pirkimo PVM ar jo dalį į PVM atskaitą. Pareiškėja (Lenkijos Respublikos PVM mokėtoja) PVM mokėtoja Lietuvoje nėra įsiregistravusi, taigi, pirkimo PVM, išskirto UAB „G1“ PVM sąskaitose faktūrose, *į PVM atskaitą įtraukti negalėjo ir neįtraukė*. Nagrinėjamu skundu Pareiškėja atsisakė siekio susigrąžinti iš Lietuvos Respublikos biudžeto PVM, sumokėtą UAB „G1“ (t. y. sumažino prašyme nurodytą grąžintiną sumą nuo 99804,05 Lt iki 77722 Lt).

Komisija pažymi, jog Pareiškėjai atsisakius galimybės pasinaudoti pagal UAB „G1“ PVM sąskaitas faktūras sumokėtu pirkimo PVM, a) kaip atskaitomu PVM, mažinančiu į biudžetą mokėtiną PVM, ar b) susigrąžinant PVM iš Lietuvos Respublikos biudžeto PVMĮ XIII skyriuje (PVM grąžinimas užsienio apmokestinamiesiems asmenims, taip pat Lietuvos Respublikos apmokestinamųjų asmenų prašymų grąžinti PVM, sumokėtą kitose valstybėse narėse, pateikimas) nustatyta tvarka, *nėra tenkinama viena iš sąlygų, nurodytų PVMĮ 5 straipsnio 2 dalyje*, todėl ginčo ūkinės operacijos negali būti laikomos prekių suvartojimu privatiems poreikiams tenkinti.

Komisija pažymi, jog Vilniaus AVMI 2016-05-06 sprendime nėra nurodyta, kad mokesčių administratorius įvertino Pareiškėjos teikiamų sąskaitų faktūrų atitiktį likusioms PVM XIII skyriaus nuostatomis. Vilniaus AVMI 2016-05-27 raštu Nr. (29.3.1) 46-MPD-5519 teikdama Inspekcijai iš Pareiškėjos gautą 2016-05-24 skundą dėl Vilniaus AVMI sprendimo pažymėjo, kad Pareiškėja pateikė vieną prašymą dėl viso 2014-01-01–2014-12-31 laikotarpio ir įtraukė UAB „G1“ PVM sąskaitas faktūras, pagal kurias nustatyta, kad Pareiškėja prašyme nurodytu laikotarpiu Lietuvoje vykdė veiklą, todėl PVM negražinamas. Pareiškėja turėjo atitikti PVMĮ 117 straipsnio nuostatas visu laikotarpiu, už kurį prašoma grąžinti PVM. Taigi, iš šio Vilniaus AVMI paaiškinimo taip pat nėra galimybės daryti išvadą, jog Pareiškėjos teikiami dokumentai buvo įvertinti ne vien analizuojant veiklos vykdymo klausimą siejant jį su suvartojimu privatiems poreikiams tenkinti, bet ir kitais PVMĮ XIII skyriuje nurodytais aspektais.

Komisija pabrėžia, kad MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte numatyta, jog Komisija gali perduoti skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) 2009-05-04 nutartyje adm. b. Nr. A-438-563/2009 konstatavo, kad mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte nustatyta elgesio taisyklė, leidžianti Komisijai perduoti skundą Inspekcijai nagrinėti iš naujo, yra tinkamai pritaikoma tik tuomet, kai tokiam sprendimui priimti egzistuoja teisinis pagrindas. Paprastai toks pagrindas atsiranda, kai yra nustatomos teisiškai reikšmingos aplinkybės, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio ginčo. Tokia situacija gali susidaryti dėl padarytų esminių procesinių teisės normų pažeidimų padarymo, kurių negalima pašalinti kitu būdu, kaip tik pakartojus iš naujo atitinkamas administracines procedūras, arba nepilnai ištyrus visas reikšmingas bylai aplinkybes, be kurių yra negalimas pagrįsto sprendimo priėmimas ir kt.“. Taigi MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punkto taikymas ir skundo perdavimas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo yra galimas tik tais atvejais, kai būtina naujai atlikti tam tikrus mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus objektyvius veiksmus, susijusius su teisiškai reikšmingų aplinkybių, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokesčio ginčo, pašalinimu (pavyzdžiui, iš naujo pakartoti tam tikras administracines procedūras, surinkti papildomų įrodymų, iširti nenagrinėtas faktines aplinkybes, įrodymus ir pan.).

Komisija konstatuoja, kad šioje mokestinio ginčo nagrinėjimo stadijoje sprendimo iš esmės priimti negalima, nes yra būtina įvertinti Pareiškėjos vykdytus sandorius, kurių pagrindu PVM sumokėtą Lietuvos PVM mokėtojams Pareiškėja prašo gražinti iš Lietuvos Respublikos biudžeto, bei nustatyti, ar nagrinėjamu atveju Pareiškėjos vykdytos operacijos atitinka PVMĮ XIII skyriuje išdėstytus reikalavimus PVM gražinimui. Nagrinėjamu atveju yra objektyvi būtinybė atlikti ginčo ūkinių operacijų analizę pasikeitus Pareiškėjos prašomoms gražinti sumoms, kurių atitiktis PVMĮ XIII skyriaus nuostatomis nebuvo analizuota, ir šie veiksmai gali būti atlikti tik mokesčių administratoriui ištiriant ir įvertinant visus įrodymus, nenagrinėtas faktines aplinkybes ir pan.

Taip pat Komisija pažymi, kad didžioji dalis pirminių ginčo bylos dokumentų, susijusių su ginčo turiniu, ir susirašinėjimais tarp Pareiškėjos ir Vilniaus AVMI yra pateikti užsienio kalba be vertimo į lietuvių kalbą. Komisija pabrėžia, jog pagal Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004-09-02 nutarimu Nr. 1119, 17 punktą Komisija skundus mokestiniuose ginčiuose nagrinėja, sprendimus priima ir skelbia lietuvių kalba, dokumentai, surašyti kitomis kalbomis, teikiami ir skelbiami išversti (nustatyta tvarka patvirtinus vertimą) į lietuvių kalbą. Tai reiškia, kad skundas ir jo medžiaga Komisijoje, kurioje skundai nagrinėjami valstybine lietuvių kalba, negali būti išnagrinėti iš esmės.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ginčijamas Inspekcijos sprendimas naikintinas ir Pareiškėjos skundas perduotinas Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-06-16 sprendimą Nr. 69-73 ir Pareiškėjos 2016-07-04 skundą perduoti Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Mokesčių administravimo įstatymo 164 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad dokumentų, siunčiamų registruotu laišku, įteikimo mokesčių mokėtojui diena laikoma penkta darbo diena, einanti po mokesčių administratoriaus siunčiamos korespondencijos perdavimo paštui dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene